

Dániel könyve – Negyvenedik szám

Pál

Jeff Pippenger

2024-01-04

Dániel első fejezete, amikor Dániel negyedik fejezetére vetítjük, az első és a második angyal történetét ábrázolja 1798-tól 1844-ig. E történetben Dániel könyve felnyitott, és az a rész, amely felnyitott, a hetedik, nyolcadik és kilencedik fejezet volt. „Sort sorra” az első, a negyedik, majd a hetedikről a kilencedikig terjedő fejezetek szemléltetik az első angyal Millerita mozgalmának történetét.

Abban a történelemben (1798-tól 1844-ig) állapították meg az adventizmus alapvető igazságai, és e igazságokat végül az 1843-as úttörői ábrán szemléltették. A táblázaton szerepel Nabukodonozor képe Dániel könyve második fejezetéből. A táblázaton szerepelnek Dániel hetedik és nyolcadik fejezetének látomásai. A nyolcadik fejezet „mindennapi”-ja is ábrázolva van, miként a Leviticus huszonhat „hétszerese” is. Ott vannak az iszlám három jaja is, amint a Jelenések könyve kilencedik fejezetében ábrázoltatnak. Isten ismételten előre figyelmeztetett arra, hogy ezeket az alapvető igazságokat támadás fogja érni.

Azok, akik Isten őrállóiként állnak Sion falain, legyenek olyan emberek, akik a népet fenyegető veszélyeket előre meglátják, — olyan emberek, akik különbséget tudnak tenni igazság és tévedés, igazságosság és igazságtalanság között.

„Elhangzott a figyelmeztetés: Semminek sem szabad bejönnie, ami megzavarná a hitnek azt az alapját, amelyen azóta építkezünk, hogy az üzenet elhangzott 1842-ben, 1843-ban és 1844-ben. Benne voltam ebben az üzenetben, és azóta mindvégig a világ előtt álltam, hűségesen ahhoz a világossághoz, amelyet Isten adott nekünk. Nem szándékozunk levenni lábunkat arról az emelvényről, amelyre akkor helyeztetek, amikor napról napra buzgó imádsággal kerestük az Urat, világosságot keresve. Azt gondoljátok, hogy feladhatnám azt a világosságot, amelyet Isten adott nekem? Olyannak kell lennie, mint az Örökkévaló Szikla. Attól fogva, hogy megkaptam, mindvégig ez vezérelt engem.” Review and Herald, 1903. április 14.

A „piszkot elsöprő ember” munkáját, amelyet Isten utolsó napi népének részvételével kell véghezvinni, Ézsaiás is ábrázolja, amikor azonosítja az utolsó napi népet és azt a munkát, amelynek elvégzésére elhívtak, mert az alapoknak az volt a rendeltetése, hogy még az utolsó napok elérése előtt a tévelygés alá temetessenek.

És a tieid felépítik az ősrégi romokat; sok nemzedék alapjait emeled fel; és így neveznek majd: A rések befalazója, Az ösvények helyreállítója, hogy lakjanak bennük. Ézsaiás 58:12.

A „régiképek” azokra a tanbeli igazságokra utal, amelyek a pogányság és a pápaság két pusztító hatalmához kapcsolódnak. A pogányság két pusztító hatalmát követő pápaság képezte azt a keretet, amelyet William Miller minden általa bemutatott prófécia értelmezésében alkalmazott.

És felépítik az ősi romokat, helyreállítják a korábbi pusztulásokat, megjavítják az elhagyott városokat, sok nemzedék pusztaságait. Ézsaiás 61:4.

A prófécia azon szerkezete, amelyet a keret jelképez, e két hatalom története és egymáshoz való viszonya. „A lakható ösvények helyreállítása” Miller keretének helyreállítása, amelyet álmában a porseprűs ember munkája jelképezett. Ézsaiás Ezsdrás és azok történetét használta szemléltetésül, akik visszatértek Babilonból és helyreállították Jeruzsálemet, hogy az előbbi pusztaságok helyreállítását azonosítsa.

Atyáink napjaitól fogva mind e mai napig nagy vétkeiségben voltunk; és a mi bűneink miatt minket, királyainkat és papjainkat e földek királyainak kezébe adtak, fegyverre, fogságra, prédára és arcunk megszégyenülésére, amint e mai napon is van. És most egy rövid időre kegyelmet mutatott irántunk az ÚR, a mi Istenünk, hogy hagyjon nekünk menekült maradékot, és adjon nekünk egy szeget az ő szent helyén, hogy a mi Istenünk megvilágosítsa szemeinket, és adjon nekünk egy kevés felüdülést a mi szolgáságunkban. Mert szolgák voltunk; mindazáltal a mi Istenünk nem hagyott el minket szolgáságunkban, hanem irgalmasságot nyújtott nekünk Perzsia királyai előtt, hogy adjon nekünk felüdülést, hogy felemeljük a mi Istenünk házát, és helyreállítsuk annak romjait, és hogy adjon nekünk kőfalat Júdában és Jeruzsálemben. Ezsdrás 9:7–9.

Ezra és mindazok, akik Jeruzsálemet helyreállították, azt a „maradékot” jelképezik, akik a lakható ösvények helyreállítói, és ők azok, akik a munkát a Leviticus huszonhatodik fejezetében foglalt ima összefüggésében végzik, amelyre Ezra hivatkozik: „atyáink napjaitól fogva mind e mai napig nagy vétkekben voltunk; és a mi bűneink miatt adattunk mi, királyaink és papjaink az országok királyainak kezébe, fegyverre, fogságra, prédára és arculpirulásra.” A „nap”, amelyre hivatkozik, az a „nap”, amikor az utolsó napok „maradéka” helyreállítja a lakható ösvényeket.

Ezra maradéka az a két tanú, akik három és fél nap elteltével feltámadnak, és betöltik a Leviticus huszonhatodik fejezetének imáját, amint azt Dániel a kilencedik fejezetben szemlélteti. Amikor Ezra és munkatársai visszatértek a fogságból, és újjáépítették Jeruzsálemet, előképei voltak Miller ékszereinek helyreállítására irányuló munkának, ami Miller alapvető igazságainak helyreállítását jelenti. Ezért Miller munkájának keretrendszerét alapvető fontosságú megérteni.

„Az apostolok biztos alapra építettek, mégpedig az Örökkévaló Kősziklára. Erre az alapra hordták azokat a köveket, amelyeket a világból fejtettek ki. Az építők nem akadályok nélkül munkálkodtak. Munkájukat rendkívüli módon megnehezítette Krisztus ellenségeinek ellenállása. Meg kellett küzdeniük azoknak a vakbuzgóságával, előítéletével és gyűlöletével, akik hamis alapra építettek. Sokan, akik az egyház építőiként munkálkodtak, hasonlíthatók Nehémiás napjainak falépítőihez, akik felől meg van írva: „Akik pedig a kőfalat építék, és akik a terheket hordák, azok közül a rakodók mindegyike egyik kezével a munkát végezte, a másik kezével pedig fegyvert tartott.” Nehémiás 4:17.” Az apostolok története, 596.

Ézsaiás mindkét szakaszában a munka abban áll, hogy helyreállítsák sok nemzedék alapjait és romjait. Ézsaiás egy olyan lelki munkát azonosít, amelyet a szó szerinti munka szemléltetett. Az alapokat őrizni kellett volna, ehelyett azonban végül teljesen befedte őket a hamis drágakövekből rakott csalárd alap. Akiket Ézsaiás azonosít, azok a milleriták alapvető igazságait állítják helyre,

nem pedig szó szerinti téglákat és köveket. Ezen igazságok jelképe Millernek a két pusztító hatalomról szóló keretrendszere, amelyek „hét időn” át taposták a szentélyt és a sereget.

A helyreállításnak azt a munkáját úgy mutatja be az Írás, mint „az alapok” és „sok nemzedék pusztulásainak” felemelését; és ez azt a prófétai munkát jelképezi, amely az alapvető igazságok helyreállítását végzi azon módszertan által, amely prófétai sort prófétai sorra épít, itt egy keveset és ott egy keveset. Az alapok és a pusztulások újbóli megalapozásának munkája annak a munkája, hogy bemutassák és megvédjék az eredeti igazságokat, amelyeket az 1843-as és 1850-es úttörői táblázatok szemléltetnek, s amelyek Habakuk második fejezetének két táblája. És e munka a késői első „sor sorra” módszertanával valósul meg. Ez annak a munkája, hogy visszatérjenek Jeremiás ősi ösvényeihez azok vitájában, akik egy hamis alapot kívánnak fenntartani, amint azt Miller álmának hamis ékkövei jelképezik.

„Az ellenség arra törekszik, hogy testvéreink és nőtestvéreink elméjét eltérítse attól a munkától, amelynek célja egy olyan nép felkészítése, amely megállhat ezekben az utolsó napokban. Álokodásai arra irányulnak, hogy az elmét elfordítsák a jelen óra veszedelmeitől és kötelességeitől. Semminek tekintik azt a világosságot, amelyet Krisztus azért jött a mennyből, hogy Jánosnak adjon az Ő népe számára. Azt tanítják, hogy a közvetlenül előttünk álló események nem bírnak akkora jelentőséggel, hogy különös figyelmet érdemelnének. Hatálytalanná teszik a mennyei eredetű igazságot, és megfosztják Isten népét múltbeli tapasztalatától, helyébe pedig hamis tudományt adnak.”

„Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok.” Jeremiás 6:16.

„Senki se törekedjék hitünk alapjainak lerombolására — azoknak az alapoknak a lerombolására, amelyeket munkánk kezdetén az Ige imádságos tanulmányozása és kijelentés által vetettek meg. Ezekre az alapokra építettünk az elmúlt ötven év során. Emberek feltételezhetik, hogy új utat találtak, és hogy szilárdabb alapot vethetnek annál, mint amely már megvettetett. Ám ez nagy megtévesztés. Mert más alapot senki sem vethet azon kívül, amely már megvettetett.”

„A múltban sokan vállalkoztak új hit építésére, új elvek megalapítására. De meddig állt fenn az ő építményük? Hamar összeomlott, mert nem a Kősziklára alapítottak.

„Vajon az első tanítványoknak nem kellett szembenézniük emberek beszédeivel? Vajon nem kellett meghallgatniuk hamis elméleteket, és azután, miután mindent megtettek, szilárdan megállniuk, ezt mondva: »Más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett.« 1Korinthus 3:11.

„Ezért bizodalunk kezdetét mindvégig szilárdan meg kell tartanunk. Isten és Krisztus erőteljes ígéret küldött e népnek, hogy pontról pontra kivezesse őket a világból a jelenvaló igazság tiszta világosságába. Szent tűzzel érintett ajkakkal hirdették Isten szolgálói az üzenetet. Az isteni kijelentés pecsétjét nyomta a hirdetett igazság valódiságára.” Testimonies, 8. kötet, 296, 297.

„Az a munka, amelynek célja nép készítése arra, hogy megálljon az utolsó napokban”, az Ezékiel harminchetedik fejezetében található két próféciához kapcsolódó munka. Egy üzenet hangzik el Ézsaiás pusztában kiáltó szava által, és Ezékiel első üzenete egybegyűjti azokat, akik három és fél napig holtan feküdtek Sodoma és Egyiptom városának utcáján. Ekkor felismerik, hogy Máté szerint a tíz szűz példázatának késedelmi idejében voltak. Azután meghallják a Jeremiásnak adott hívást, hogy válasszák el a drágát a hitványtól, ha vissza akarnak térni. Felismerik azt is, hogy Dániel kilencedik fejezetbeli imádsága jelenvaló igazság. Ezért, ha és amikor úgy döntenek, hogy visszatérnek azáltal, hogy elfogadják és teljesítik az evangélium feltételeit, akkor megkapják Ezékiel második üzenetét, és lábukra állnak mint igen nagy sereg.

„A nép előkészítésének műve, hogy megállhasson az utolsó napokban”, a késői eső „sorra sor” módszertana által valósul meg. E mű magában foglalja a millerita igazságok helyreállításának munkáját, amelyeket az 1843-as és 1850-es úttörői táblázatok szemléltetnek. E két táblázat Habakuk két táblája, és egymásra kell helyezni őket (sorra sor), és eközben a két táblázat azokat az alapvető igazságokat jelképezi, amelyeket az utolsó napokban a porseprűs embernek kell helyreállítania.

Amikor egymás mellé helyezve, sorról sorra vizsgáljuk őket, azonosítják az 1843-as táblázat tévedését, amelyet ezt követően az 1850-es táblázaton helyesbítettek. Amikor egyetlen táblázatként (sorról sorra) tekintjük őket, akkor egyaránt Isten népének tapasztalatát és a hét mennydörgés rejtett történetét ábrázolják, mert együtt szemléltetik az első csalódást, a várakozás idejét, az éjféli kiáltást, valamint 1844. október 22-ét és a nagy csalódást.

Az első csalódás, az Éjféli Kiáltás és a nagy csalódás alkotják a hét mennydörgés rejtett történetét. Ez az igazság szerkezete, mert az igazság azon alapszik, hogy a héber „igazság” szó első és utolsó betűje ugyanaz, miként ugyanaz e történet első és utolsó csalódása is. A középső, tizenharmadik betű a lázadás jelképe, amint azt azok képviselik, akik elutasítják az Éjféli Kiáltás üzenetét. A két tábla, amikor együtt kerül bemutatásra, két tanúbizonyságot ad a milleriták prófétai igazságairól, amelyeket a porseprűs embernek kell helyreállítania, de egyúttal azt a tapasztalatot is azonosítják, amely előképezi a száznegyvennégyezer tapasztalatát.

Azok, akiket arra hívtak el, hogy az zászló legyenek (a száznegyvennégyezer), első csalódásukkal 2020. július 18-án szembesültek, majd 2023 júliusában egy olyan üzenettel szembesítették őket, amely a pusztában kiáltó szózatból szólt. A szózat arra hívta őket, hogy térjenek vissza.

A hét mennydörgés rejtett történetének ezen a pontján nyilvánul meg a lázadás, mert a következő útjelző az, amikor a port söprő férfi összegyűjti az ékszereket, és a ládikába veti azokat. Ekkor tízszer fényesebben ragyognak. Ezen a ponton Miller felébredt. Amikor a szüzek (Miller) felébrednek, már túl késő. Sok nemzedék pusztaságainak helyreállítása olyan munka, amelyben a két tanúnak részt kell vennie. Ez a munka most van folyamatban.

William Millernek a próféciákra vonatkozó keretrendszere, amelyet az Ulai-folyó látomása, valamint Dániel könyvének hetedik, nyolcadik és kilencedik fejezetei szemléltetnek, a pogányság és a pápaság mint két pusztító hatalom volt; a Future for America keretrendszere pedig a pogányság (a sárkány), amelyet a pápaság (a fenevad) és a hitehagyott protestantizmus (a hamis

próféta) követ. A kulcs, amely mindkét keretrendszert megalapozza, Pál apostol írásai. Pál apostol volt az a prófétai hang, amely összekapcsolta az ókori Izráelt a lelki Izráellel. Megtérése előtt Pál neve Saul volt, amelynek jelentése: „kiválasztott” vagy „előállított”.

Pált arra választották ki (kijelölték), hogy a pogányok apostola legyen, és többek között az Ószövetség megértéséért is választott ki. Mivel az Újszövetség legnagyobb részét ő írta, az újszövetségi szerzők között nem volt más, aki úgy birtokolta volna az Ószövetség megértését, mint Pál. Arra választott ki, hogy vezető szerepet töltsön be az evangélium pogányoknak való bemutatásában, de arra is, hogy megalapozza az Ószövetség prófétai történeteinek kapcsolatát azzal a prófétai történelemmel, amely a kereszti időszakát követte. Pál bizonyásgtétele nélkül a milleriták prófétai megértése, valamint a Future for America prófétai megértése nem létezne. Éppen abban a történelemben, amelyben a szó szerinti Izrael mint Isten választott népe elvettetett, Pál arra választott ki, hogy azonosítsa: ez az ősi Izrael, noha akkor már elválasztott Istentől, a lelki Izrael prófétai történelmének jelképe volt. Az első és a harmadik angyal mozgalmaihoz szükséges prófétai szabályok elsődlegesen Pál apostol írásain alapulnak.

Ezért megvizsgálunk néhányat azok közül a prófétai elvek közül, amelyeket Pál azonosít, és amelyek hatással voltak a milleriták üzenetére, amely két pusztító hatalom keretébe volt helyezve; s eközben azt is megvizsgáljuk, miként hatnak ezek az elvek a három pusztító hatalom keretére.

Mert nem szeretném, atyámfiak, hogy tudatlanságban legyetek afelől, hogy atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan átmentek a tengeren; és mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben; és mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették; és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták: mert ittak abból a lelki Kősziklából, amely követte őket; az a Kőszikla pedig Krisztus volt. De legtöbbször nem lelte kedvét az Isten: ezért elhullottak a pusztában. Ezek pedig példánkba lettek, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amiképpen azok is kívántak. Bálványimádókká se legyetek, mint azok közül némelyek; amint meg van írva: Leült a nép enni és inni, és felkelt játszani. Paráználkodjunk se, amint közülük némelyek paráználkodtak, és elesetek egy napon huszonzháromezren. Krisztust se kísértsük, amint közülük némelyek kísértették, és elvesztek a kígyók által. Se ne zúgolódjatok, amint közülük némelyek zúgolódtak, és elvesztek a pusztító által. Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi intéseinkre, akikhez az idők vége elérkezett. 1 Korinthus 10:1–10.

Tíz rövid versben Pál rámutat arra, hogy a keresztség szertartását a Vörös-tengeren való átkelés előképezte; hogy a Kőszikla, amely az ősi Izráelt követte, „lelki Kőszikla” volt; és hogy ez a Kőszikla Krisztus volt. Azt is kijelenti, hogy az ősi Izrael példa volt az utolsó napokban élők számára. Ez a szakasz intés, és ez a szakasz vitapont azok között, akik az igazságot fenntartják, és azok között, akik az igazságot ellenzik. Az adventista teológusok azt tanítják, hogy Pál csupán arra mutatott rá, hogy az ősi Izrael történeteinek erkölcsi tanulságokat szemléltettek, amelyeket az utolsó napokban élőknek meg kellett érteniük, ám ragaszkodnak ahhoz, hogy Pál nem azt állította, hogy a szó szerinti Izrael történeteinek valójában meg kell ismétlődniük a lelki Izraelben. White testvérnő gyakran használja ezt a szakaszt annak megerősítésére, hogy pontosan ezt értette Pál.

„Az ősi próféták mindegyike kevésbé a maga korához, mint inkább a miénkhez szólt, úgyhogy prófétálásuk számunkra van érvényben. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak

pedig a mi intésünkre, a kikhez az időknek vége elérkezett.” 1 Korinthus 10:11. „A kiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem minékünk szolgáltak azokkal, a melyeket most hirdetnek néktek azok, a kik a mennyből küldött Szent Lélek által prédikálták néktek az evangéliomot; a mikbe angyalok vágyakoznak betekinteni.” 1 Péter 1:12....”

„A Biblia e végső nemzedék számára halmozta fel és foglalta egybe kincseit. Az ószövetségi történelem minden nagy eseménye és ünnepélyes mozzanata megismétlődött, és e végső napokban ismétlődik az egyházban.” Selected Messages, 3. könyv, 338–339.

„Az Ószövetség történelmének nagy eseményei és ünnepélyes történései megismétlődtek, és meg is ismétlődnek az egyházban ezekben az utolsó napokban” — így foglalja össze White testvér Pál mondanivalóját ezekben az ígeversekben. Annak érdekében, hogy aláássa Pálnak azt az azonosítását, miszerint a régi Izráel jelképesen a szó szerinti Izráel történelmét szemlélteti, Sátán két elsődleges támadást zúdított e prófétai elv ellen. Az első, amelyet már említettem, az az állítás, hogy Pál csupán arra utalt, hogy azok a történetek erkölcsi tanulságokat hordoznak. Ez a hamis tanítás fél-igazság, a fél-igazság pedig egyáltalán nem igazság. Igaz ugyan, hogy az ősi Izráel történelméből levonható erkölcsi tanulságok az utolsó napokban élők javára szolgálnak, de amikor ezt arra használják, hogy tagadják: e történetek egyúttal olyan események szemléltetései is, amelyek meg fognak ismétlődni, akkor az fél-igazsággá válik, amely arra szolgál, hogy tagadja az igazságot.

„Áldás vagy átok áll most Isten népe előtt: áldás, ha kijönnek a világból, elkülönülnek, és az alázatos engedelmesség ösvényén járnak; és átok, ha egyesülnek a bálványimádókkal, akik semmibe veszik a menny magasztos igényeit. A lázadó Izráel bűnei és vétkei fel vannak jegyezve, és a kép figyelmeztetésül áll előttünk, hogy ha utánozzuk törvényszegő példájukat és eltávozzunk Istentől, éppoly bizonyosan elbukunk, mint ahogyan ők elbuktak. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok; megíratlak pedig a mi intésünkre, akikhez az idők vége elérkezett.” Testimonies, 1. kötet, 609.

Az egyik igazságot nem szabad arra használni, hogy egy másik igazságot tagadjunk, mert amikor ez történik, Isten igazságát hazugsággá változtatja.

„A Megváltó egyik kijelentését sem szabad úgy értelmezni, hogy az egy másikat érvénytelenítsen.” A nagy küzdelem, 371.

Az a tanítás, hogy az ősi Izráel története csupán erkölcsi tanulságokat képvisel, az adventista teológusok gyakran arra használják, hogy lerontsák Isten prófétai Igéjét; ez egyike ama fél-igazságoknak, amelyek belekerültek a mesék ama elegyébe, amelyet azért készítettek, hogy Isten népét megtévesszék, és rávegyék a hazugság befogadására; azt a hazugságot pedig, amelyet befogadnak, Pál apostol írásai azonosítják.

A másik elsődleges támadást az ellen az elv ellen, hogy az ősi Izráel története a modern Izráel történetét szemlélteti, a jezsuiták találták ki az ellenreformáció történetének idején, és az abban áll, hogy egyetért azzal az elképzeléssel, miszerint az ősi Izráel története megismétlődik. A jezsuita hazugság az, hogy a történelem szó szerint ismétlődik meg, nem pedig lelkileg. Ezt a hazugságot azért találták ki, hogy megakadályozzák annak megértését, hogy Róma pápája a bibliai prófécia

antikrisztusa, mert ez a tanítás elismeri azt az igazságot, hogy az utolsó napokban van antikrisztus, de mellett érvel, hogy az antikrisztust szó szerinti hatalom képviseli, nem pedig lelki hatalom. A Jelenések könyve tizenhetedik fejezetében szereplő parázna, akinek homlokára ez van írva: titokzatos Babilon, akkor olyan parázna volna, aki Babilon szó szerinti földjén támad, amely ma Irak.

„Akik összezavarodnak az Ige megértésében, akik nem ismerik fel az antikrisztus jelentését, azok bizonyosan az antikrisztus oldalára állnak.” Kress Collection, 105.

A pápa valóságos személy, aki valóságos hatalmat (a katolikus egyházat) képvisel, őt és szervezetét azonban prófétailag a szó szerinti Babilon azonosítja, és helyesen csak akkor azonosítható, amikor az antikrisztus tárgya mint egy szó szerinti példának lelki beteljesedése kerül bemutatásra. Pál rámutatott arra, hogy a szó szerinti Izráel a lelki Izráelt szemlélteti, ez azonban nem új prófétai igazság volt, amelyet előterjesztett, mert megértése általában az Ószövetségben alapult, és bizonyágtétele is ott gyökerezik.

Így szól az Úr, Izráel Királya és megváltója, a Seregek Ura: Én vagyok az első, és én vagyok az utolsó, és rajtam kívül nincs Isten. És ki hirdethet úgy, mint én, és ki jelentheti ki azt, és ki rendezheti el előttem, mióta kijelöltem az ősi népet? És a bekövetkező dolgokat és az eljövendőket jelentsék meg nekik. Ne féljete, és ne rettegjete: vajon nem mondtam-e meg neked már akkor, és nem jelentettem-e ki? Ti vagytok az én tanúim. Van-e Isten rajtam kívül? Bizony, nincs más Köszikla; nem ismerek egyet sem. Ézsaiás 44:6–8.

Krisztus tanúinak kell lennünk, miként Pál is az volt, arról, hogy az Alfa és az Omega nemcsak az ősi Izráelt, hanem a bibliai ókor egész népét is jelképekül rendelte, hogy megmutassák „a bekövetkező dolgokat” azokon, akik az utolsó napokban élnek. Pál az Ószövetség kiváló ismerője volt, és arra támasztott, hogy a prófétai összekötő kapocs legyen a szó szerinti és a lelki Izráel korszakrendje között. Az ő írásai vezették azokat, akik megértették a tudás megnövekedését a vég idején 1798-ban, valamint 1989-ben is.

Az ősi, szó szerinti Babilon, a hajdani kelet fia, az ősi Egyiptom, az ősi Görögország és az ősi méd-perzsa birodalom a világ végén megjelenő lelki hatalmak jelképei. Az ősi jelképek az azt megelőző szó szerinti valóságot jelentik, és az azt követő lelki valóságot képviselik. Pál odáig megy, hogy azonosítja: a szó szerinti Ádám a lelki Ádámot jelképezte (aki Krisztus).

Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. De nem a szellemi az első, hanem a természetes; azután a szellemi. Az első ember földből való, földi; a második ember az Úr a mennyből. Amilyen a földi, olyanok a földiek is; és amilyen a mennyei, olyanok a mennyeiek is. És amiképpen hordoztuk a földinek képét, azonképpen hordozni fogjuk a mennyeinek képét is. 1Korinthus 15:45–49.

Pál igen mély tanításokat közöl az első és az utolsó Ádámra vonatkozóan, mi azonban csupán azt az elvet azonosítjuk, amelyet e szakaszban egészen világosan kifejt, amikor ezt mondja: „nem a szellemi volt előbb, hanem a természetes; azután a szellemi.” A szó szerinti, amelyet Pál itt „természetesnek” nevez, van előbb, a szellemi pedig utoljára. A szó szerinti Izráel volt előbb, és természetes, a szellemi Izráel pedig „azután” következik.

A szó szerinti Babilon megelőzi a lelki Babilont. A következő fontos pont, amelyet Pál írásai hangsúlyoznak, az a történelmi időpont, amikor a szó szerintiről a lelkire való átmenetet kell alkalmazni. Ez a kereszt időszak, amikor az a prófétai változás, amely a szó szerintitől a lelkire vezet, azonosítható.

Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Mert mindazok, akik Krisztusba keresztkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra. Nincs többé zsidó, sem görög; nincs többé szolga, sem szabad; nincs többé férfi, sem nő, mert mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám magva vagytok, és az ígélet szerint örökösök. Galátzia 3:26–29.

Nem számít, mi lehet a születési előjogod; ha és amikor elfogadod Krisztust, akkor Ábrahám magvává leszel. Nem a szó szerinti Izráel vagy; hanem a lelki Izráel. A szó szerintiből a lelkihez vezető átmenet a kereszt volt. Pál két osztályra osztja az emberiséget. Mindegyik osztálynak megvan a maga szövetsége, mindegyik Ábrahám leszármazottja. Mindegyiknek van egy városa, amely családját és szövetségét jelképezi. Mindegyik vagy a szó szerinti Ádám fia, vagy a lelki Ádámé.

Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt: az egyik a szolgától, a másik a szabad asszonytól. De a szolgától való test szerint született; a szabad asszonytól való pedig az ígélet által. Ezek képes beszédként értendők: mert ezek a két szövetséget jelentik; az egyik a Sínai-hegyről való, amely szolgaságra szül, ez Hágár. Mert ez a Hágár a Sínai-hegy Arábiában, és megfelel a mostani Jeruzsálemnek, mert szolgaságban van az ő fiaival együtt. De a mennyei Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunk anyja. Mert meg van írva: „Örvendezz, te meddő, aki nem szülsz; ujjongj és kiálts, aki nem vajúdsz: mert sokkal több gyermeke van az elhagyottnak, mint annak, akinek férje van.” Mi pedig, atyámfiak, Izsák szerint az ígélet gyermekei vagyunk. De amiképpen akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is. De mit mond az Írás? „Üzd ki a szolgát és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örökölhét együtt a szabad asszony fiával.” Azért tehát, atyámfiak, nem a szolgáló, hanem a szabad asszony gyermekei vagyunk. Galátziabeliekhez 4:22–30.

A kereszt időszakában az ősi, szó szerinti dolgok a modern lelki valóság jelképeivé lettek. Pál apostol tisztázta ezeket a lényeges prófétai igazságokat, amelyek lehetővé tették William Miller számára, hogy felállítsa a két pusztító hatalom keretét, amelyre minden prófétai következtetését alapozta. Ugyanez a Pál apostol által véghezvitt munka az, ami azonosítja a három pusztító hatalmat, amely a Future for America összes prófétai következtetésének keretét alkotja.

Millernek a tudás megsokasodásáról alkotott értelmezési kerete, amelyet a hetedik, nyolcadik és kilencedik fejezet Ulai folyóról szóló látomása jelképezett, azon a felismerésén alapult, hogy Dániel könyvében „a mindennapi” a pogány Rómát jelképezi. Erre a felismerésre Pál második, a thesszalonikaiakhoz írt levelében jutott. Ez az értelmezés az az elsődleges igazság, amelyet a prófétai „hazugsággal” összefüggésben azonosítanak, s amely az utolsó napokban erős tévelygést hoz a hetednap adventistákra.

A következő cikkben tovább folytatjuk a tudás gyarapodásának tanulmányozását, amelyet az Ulai folyóról szóló látomás szemléltet, annak megvizsgálásával, mit ismert fel Miller Pál levelében.

„Aki a felszín alá lát, aki minden ember szívében olvas, ezt mondja azokról, akik nagy világosságot kaptak: »Nem gyötrődnek és nem rendülnek meg erkölcsi és lelki állapotuk miatt.« Igen, a maguk útjait választották, és lelkük gyönyörködik utálatosságaikban. Én is az ő csalódásaikat választom, és rájuk hozom azt, amitől félnek; mert amikor hívtam, senki sem felelt, amikor szóltam, nem hallgattak; hanem azt cselekedték szemem előtt, ami gonosz, és azt választották, amiben nem gyönyörködtem.« »Azért Isten erős tévelygést bocsát rájuk, hogy higgyenek a hazugságnak«, mivel »nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek«, »hanem gyönyörködtek a hamisságban«. Ézsaiás 66:3–4; 2 Thesszalonika 2:11, 10, 12.”

„A mennyei Tanító kérdezte: »Miféle erősebb tévelygés képes elámítani az elmét annál a színlelésnél, hogy ti a helyes alapra építetek, és hogy Isten elfogadja cselekedeteiteket, miközben valójában sok mindent a világ politikája szerint visztek véghez, és vétkeztek Jehova ellen? Ó, ez nagy megtévesztés, bűvöletes tévelygés, amely hatalmába keríti az elmét, amikor azok az emberek, akik egykor ismerték az igazságot, az istenfélelem látszatát összetévesztik annak lelkével és erejével; amikor azt gondolják, hogy gazdagok, meggazdagodtak, és semmire sincs szükségük, holott valójában mindenre szükségük van.«” Testimonies, 8. kötet, 249., 250.